

Dobří proti špackům

Léto je v plném proudu. Do tabule skla pootevřeného okna v zasedačce obecního úřadu neustále naráží vedrem zblblá masařka a protivně bzučí. Ze starosty Mráčka, sedícího v čele stolu, teče pot jako krev z vola. Jeho žena, mimochodem místostarostka, přejíždí pohledem přítomné a přemýšlí o tom, zda by nebylo na čase zvolit do obecního zastupitelstva nějaké mladé býčky. To vdova Pekárková, sedící vedle ní, má jednoho mladého býčka doma. Jenže si musí nechat zajít chuť. Má své dny. Dá se dokonce říct, že své dny má i Jelen, hajný, obecní zastupitel a vdovec v jedné osobě. Ráno půllitr fernetu a o přestávce v jednání několik loků z nové půlky. Samozřejmě ve vší tajnosti na záchodku obecního úřadu. Tyhle schůze už mu lezou na nervy dvacet pět let. Nejraděj by střílel. Mladá Mráčková, čerstvá absolventka pedagogické fakulty a od září nová ředitelka obecní školy, má nervy v pořádku. Sedí u psacího stroje a snaží se dvěma prsty udatlovat zápis z tohoto zasedání. O přestávce v něm zastupitelka a také uklízečka obecního úřadu Malíková, našla pět hrubek, ale mávla nad tím rukou. Její děti už našťestí školu vyšly. Navíc jakmile se ten zápis založí, tak už ho stejně nikdo číst nebude. Starostu ze zadumání probrala masařka, která nechala okno oknem a začala bruslit po jeho zpoceně pleši. Ohnal se po ní rukou. Totálně opilý hajný Jelen, sedící po jeho pravici, se lekl možného lepance a tak, jak měl vypěstovaný reflex z dětství, se instinktivně přikrčil k desce stolu.

Oheň 32. Trapsavce

foto: Jaroslava Šálková - Kavče ©

"Musíš mi věřit starosto! Zastřelil jsem ho úplně náhodou!" vysypal ze sebe jako v transu a dodal: "Stejně to byl hroznej hcípák. Podle mého odhadu neměl v žádném případě šanci ve volný přírodě přežít."

Starostovi se ruka zastavila ve vzduchu. Nechápal, co to hajný blábolí. Věděl, že Jelen je opilec, ale na druhou stranu byl ke každému starostovi loajální.

"Tuhle Malíkový díky němu loni přestali špačci ožírat hrozny. Že je to tak, Malíková!" Hajnej se obrátil na obecní zastupitelku. "Dokonce mi za něj upekla bábovku!"

Starosta vytřeštil oči a zalapal po dechu. I když nebyl úplně v obraze, začalo se mu v hlavě rýsovat něco přímo děsivého. Obrátil se na Malíkovou. Jenomže ta sklopila hlavu a zavrtala se očima do desky stolu. Starosta se sesunul na židli jako pytel brambor.

"Ale už si je objednali další! Tvůj švagr, hospodskej, předseda družstva a dokonce i pár lidí z vedlejší vesnice." nezadržitelně pokračoval hajnej. "V dnešní době, kdy zákon chrání špačky před odstřelem, to má fantastický výsledky!"

Starosta pochopil, že on, první muž obce, je u všeho jako obvykle ten poslední blbec. A aby to zachránil, drcnul loktem do své ženy. Ta zareagovala okamžitě. Ať je to co je to, oni vezmou alespoň deset kusů. Jejich vinohrad je přece největší ve vsi a za chvíli zase začnou špačci dělat nálety. Loni jim sežrali třetinu úrody.

"Deset!" zavelela k manželovi. Starosta se s desítkovým otazníkem v očích obrátil na hajného Jelena. Ten smrtelně zbledl, vyndal z kapsy erárního saka láhev se zbytkem fernetu a dorazil ho. Přirozená barva se mu opět rychle vrátila.

"Nakonec vo co de. Trampy jsem v knize ohrožených a ani zákonem chráněných druhů nenašel. Navíc mají dvě nesporné výhody. Lítaj mi po lese celej rok a je jich dost!"

Mirek Novák - Kazatel

3. místo próza oldpsavců, Trapsavec 2006

Pátý mušketýr

Jsem pátý ze tří mušketýrů
a bitev už jsem svedl mnoho.
Naivní v srdci nosím víru,
že jeden za všechny je a všichni za jednoho.

Tak s kordem v ruce rušný život žiji
a zklamání vždy stejně v srdci bolí,
že vždy, když za všechny se biji,
zůstanu sám, jako ten voják v poli.

Jsem pátý ze tří mušketýrů.
Jsem chlap se žízní po životě.
V jídle, či v pitím neznám míru."
Mám díru v kapse, stejně jako v botě.

Dobří proti špackum + Pátý mušketýr

Napsal uživatel Kazatel + Bowery
Pátek, 20 Říjen 2006 02:59

Rezavý kord a každou škorní jinou
a na klobouku péro zlomené.
Prach v pistolích mám zvlhlý lidskou slinu
a pěsti hněvem pořád sevřené.

Tak nepoučen, už se snad po sté biji
za krále, za vlast a za čest dam.
V záchvatu smíchu se nepřítel teď svíjí,
neb, jako obvykle, jsem v poli zůstal sám.

Krále vzal čas, vlast vylila mi pérka,
tak odešel jsem a hledám si jinou.
A po cti dam zbyla jen stará herka,
co paní odjela jí černou limuzínou.

A s pýchou dál nesu své idály.
Za pravdu, čest biju se zas a znova
a holou rukou budu trhat skály,
za to, co pro Vás jsou jen prázdná slova.

Do střehu, světe plný špíny!
Já pořád víru mám, lásku i naději.
Sem s těmi větrnými mlýny,
když mlynáři se bít už nechtějí.

Nad louží mléka už po tisíci pláču,
že chybí mi důstojný nepřítel.
Není tu kardinál, jen banda udavačů,
jen dvanáct Jidášů a žádný Spasitel.

Zas do těch ksichtů mrštit rukavici
a ignorovat rány ze zadu.
A v boji krátkém, jak jízda na jepici,
namísto moru, umřít na zradu.

Dobří proti špackum + Pátý mušketýr

Napsal uživatel Kazatel + Bowery
Pátek, 20 Říjen 2006 02:59

Navzdory spílání a špíny od ulice
zvyk jsem si na Váš uštěpačný smích.
Ten bílý kříž, co nosím na tunice
mi pořád září, jako padlý sních.

Když do zrcadla hledím v ranním tichu,
vím, že své síly budu v marném boji ztrácet.
Moje tvář klauna, je Vám možná k smíchu,
však ještě pořád nemusím nad ní zvracet.

Milan Hofmann - Bowery

3. místo poezie nad 23 let, Trapsavec 2006